SLADKÝ ŽIVOT



Lucy Kingová

Pravidla nejsou pro bohaté

HARLEQUIN®

Lucy Kingová

PRAVIDLA NEJSOU PRO BOHATÉ

Překlad

Jana Austinová

Milá čtenářko,

hned třikrát se tento měsíc můžete začíst do oblíbených příběhů na pokračování. Ve Sladkém životě je to kniha Můj řecký ďábel *od Caitlin Crewsové, která navazuje na* Bezohledného Řeka. *O něm jste se mohla více dozvědět v září.*

Rovněž ve Sladkém životu za Vámi přicházím s knihou Pravidla nejsou pro bohaté *od Lucy Kingové. Je to závěrečná část trilogie o bratrech z Argentiny. První díl, nazvaný* Příběh plný tajemství, *vyšel v červnu, v srpnu pak sága pokračovala příběhem pojmenovaným* Zkrocení benátského vlka.

Jestliže ve Sladkém životu jedna trilogie končí, ve Sladkém životu Duo jiná začíná. Emmy Graysonová napsala sérii knih o španělských bratrech Cabrerových. První díl se jmenuje Sladké hrozny Andalusie. *Další díl vyjde v prosinci pod názvem* Týden ve Francii. *A závěru se dočkáte až příští rok, v únoru v knize, jejíž český název zatím ještě nebyl stanoven.*

Pevně věřím, že se Vám budou tyto příběhy plné romantiky líbit.

S láskou
Váš Harlequin

Lucy Kingová

PRAVIDLA NEJSOU PRO BOHATÉ



Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Billionaire Without Rules

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2021

Překlad:
Jana Austinová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Lucy King
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8348-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8349-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8350-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Skvělé, Alex, tak jsi zase zpátky. Vsaď se, že neuhodneš, kdo na tebe v kanceláři čeká."

Alexandra Osborneová shodila sako, pověsila ho i s kabelkou na věšák a věnovala své asistentce – občas i důvěrnici – Becky otrávený pohled. Neměla náladu na hádanky, ani na Beckyino překypující nadšení. Před chvílí zjistila, že stopa, do níž vkládala tolik nadějí, nikam nevede. Cítila se zbědovaně jako už dlouho ne.

Na případu pracovala osm měsíců, přitom bez hmatatelného výsledku. Bylo to k zešílení.

Loni v prosinci objevil miliardář a majitel hotelového řetězce Finn Calvert mezi dokumenty zesnulého otce certifikát o adopci. A najal si právě Alexandru, aby probádala okolnosti, obklopující jeho narození.

Alexandra neměla v rukou téměř nic, od čeho by se mohla odrazit. Přesto se jí podařilo zjistit, že stopy vedou do opuštěného sirotčince na argentinsko-bolívijské hranici. V potlučené kancelářské skříňce našel jeden z jejích kontaktů rodné listy, které naznačovaly, že její klient je jedním z trojčat. Finn dal okamžitě Alexandře instrukce k tomu, aby našla jeho bratry, a ta vyvinula značné úsilí, aby jeho přání splnila. Bohužel, k ničemu to nevedlo.

Jeden z bratrů se před šesti týdny ozval sám. Přijel za Finnem a přinesl s sebou dopis, v němž se

nacházely podrobnosti, týkající se jeho adopce. Bylo v něm uvedené jméno agentury, jejímž prostřednictvím ho před jednatřiceti lety rodiče adoptovali. Alexandra byla novou informací nadšená. Věřila, že tentokrát se něčeho konečně dopátrá. Agentura však už dávno neexistovala a nikdo netušil, kam se poděla veškerá dokumentace.

Alexandra se nemohla pohnout z místa. Žádný výsledek nepřineslo ani interview, od něhož si taky hodně slibovala. Finn s bratrem Rikem se v něm obraceli k neznámému bratrovi a žádali ho, aby se s nimi spojil. Osm dlouhých měsíců, a Alexandra neměla nic, co by bratrům sdělila. Nemohla si dovolit, aby selhala.

Její kancelář se pyšnila stoprocentní úspěšností. To za prvé. A za druhé, Finn Calvert byl mocný a vlivný klient, který jí měl po zdárném vyřešení případu nejen doplatit zbývající polovinu honoráře plus velkorysý bonus, nýbrž i otevřít dveře k další bohaté klientele. Alexandra měla velké dluhy. Londýn nebyl laciným městem. Pronájem kanceláře byl hodně drahý a pátrání taky něco stálo.

Když Alexandra případ přijímala, věřila, že jí jeho úspěšné vyřešení dopomůže k rychlejší expanzi a uskutečnění všech jejích plánů. Těšila se, jak vytře zrak těm, kteří jí místo podpory neustále podráželi nohy a tvrdili jí, že je k ničemu. Nemohla se dočkat, až se bude pyšnit tím, jak výtečně dovedla překonat pochyby, které jí do hlavy nalili v dětství, a jak se zbaví ustavičného strachu z toho, že udělá jediný špatný krok a skončí přesně tam, kde její příživnická rodina.

Myslela si, že se bude jednat o jasný případ. Byla si jistá, že díky certifikátu o adopci nalezne odpovědi, po kterých Finn tak prahl. Vypadalo to poměrně jednoduše. Najde sirotčinec, v něm další dokumenty, podle nich pak biologické rodiče. Vložila do pátrání úplně všechno. Odmítala dokonce další lukrativní

zakázky, jen aby mohla věnovat čas výhradně tomuto případu, který jí měl zajistit světlé zítřky a vůbec radostnou budoucnost. Nečekala, že po měsících pátrání bude přesně tam, kde se nacházela na začátku. Teď ji už čekalo jen jediné. Přiznat porážku, případ odložit a pustit se neprodleně do dalších, aby oddálila hrozící bankrot. Alexandře z toho bylo nanic.

„Kdo je to?“ zeptala se a vykouzlila na zachmuřené tváři profesionální úsměv, protože Becky přece za nic nemohla. Nezasloužila si, aby na její hlavu dopadly starosti, za něž si mohla sama, protože případ špatně odhadla.

„Naše chybějící trojče.“

Alex strnula. Zem se jí zakymácela pod nohama. To jako vážně? Ten, jehož usilovné hledání ji stálo tolik času a peněz, je vážně *tady*? Alexandra tomu nemohla věřit.

„Děláš si legraci.“

„Ne, nedělám,“ zazpívala Becky rozjařeně. Přímo nadskakovala na židli. „Jmenuje se Max Kentala a objevil se tu asi před pěti minutami.“

„Ach můj bože.“

„Já vím. Právě jsem ti chtěla poslat textovku.“

„Už jsem ztrácela naději, že ho někdy najdu,“ vzdychla Alex. Zaplavila ji vlna úlevy, která nahradila prvotní šok.

„No, vlastně spíš našel on tebe,“ upozornila ji Becky poněkud nevhodně, ale Alexandra se její nešikovnou poznámku rozhodla ignorovat.

„Určitě viděl to interview,“ konstatovala s bušícím srdcem. Spěšně si urovnala halenku a uhladila sukni.

„Tak to vážně netuším,“ přiznala Becky. „Zkoušela jsem z něj dostat, co ho přimělo, aby k nám přišel, ale moc toho nenamluví. Vypadá hrozně tajnůstkářsky. Ale abych byla upřímná, nebyla jsem právě v nejlepší formě, když jsem s ním mluvila. Je stejně hezký jako jeho bratři, možná dokonce ještě

víc, ačkoliv nevím, jak by to bylo možné, když jsou identická trojčata… Tedy až na nějakou tu jizvu nebo střih vlasů. A není jen hezký, je naprosto žhavý," dodala se zasněným výrazem. Zahleděla se do dálky a pokračovala: „Řekla bych, že je to jeho očima. Jsou tak úžasně modré! Když se do nich podíváš, úplně zapomeneš, čí jsi… Jestlipak je zadaný…"

„Becky," napomenula ji Alex.

Asistentka sebou trhla a vzpamatovala se. „Zde! Ano, promiň," zašklebila se vesele a rukou si zběsile ovívala obličej. „Uf. Uvedla jsem ho k tobě do kanceláře a uvařila mu kávu. Teď ti hodlám přesunout všechny další schůzky, aby ses mu mohla věnovat."

„Díky."

„No, seber všechny síly. Budeš to potřebovat."

Alex si už dávno zvykla, že Becky velmi ráda přehání, což pro její pozici ovšem nebylo právě vhodné, takže nad jejím varováním jen mávla rukou. S tlukoucím srdcem spěchala do kanceláře, aby na vlastní oči spatřila, že se skutečně jedná o třetího z bratrů.

Jeho vzhled ani rodinný stav ji nezajímaly. Nutně potřebovala průlom v případu, s nímž už osm měsíců nebyla schopná pohnout. Kdyby jí poskytl chybějící informace, mohla ještě pád své kanceláře do propasti odvrátit.

V žilách jí bouřil adrenalin a tep jí duněl až v uších. Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila, narovnala se, usmála se a vešla do kanceláře.

„Dobré ráno," zašveholila k vysoké postavě u okna, stojící k ní zády.

A že to byla nádherná záda! Krásně rozložitá, s širokými rameny a zužující se do štíhlého pasu nad úzkými boky. A ty ukrutně dlouhé nohy! Pak se Max obrátil, jeho oči se setkaly s jejími… a čas se zastavil! Alex zadržela dech a po těle jí naskočila husí kůže. Bylo to zvláštní, protože jí přitom připadalo, že se v kanceláři najednou prudce oteplilo.

Blesklo jí hlavou, že Becky v žádném případě nepřeháněla. Uchváceně se dívala návštěvníkovi do očí a ať se snažila sebevíc, nedokázala uhnout pohledem. Žhavý bylo příliš slabé slovo. Max Kentala byl nejhezčí muž, s jakým se Alex za svých třiatřicet let života setkala. A přitom to vůbec nebyl její typ. Pokud s někým poslední dobou začala chodit, jednalo se vždy o uhlazené a bezvadně oblečené muže, kteří pro ni neznamenali žádné ohrožení. Do nových vztahů se však v žádném případě nijak nehrnula. Jednak neměla pevnou pracovní dobu, a jednak si prošla zklamáním. Rozvedla se s mužem, který ji podváděl, a tato skutečnost se na Alex dost podepsala. Byla vůči opačnému pohlaví hodně obezřetná a odmítala si kohokoliv pustit k tělu.

Maxovy tmavé vlasy byly na její vkus příliš dlouhé a rozcuchané a ke všemu se podle jejího názoru nutně potřeboval oholit. Seprané džínsy vypadaly, jako by je koupil v sekáči, ačkoliv mu ohromně slušely, a bílá košile, která mu šla bezvadně k pleti, zřejmě nikdy nepoznala, co je to žehlička. Jeho oděv byl, mírně řečeno, velmi ležérní, ale Max Kentala ho dovedl skvěle nosit.

Alex si opakovala, že i když vypadá tak dobře, přesto není její typ. Žaludek se jí však záludně svíral a v krku měla jako na poušti. Nechápala to. Že by to bylo těma uhrančivýma očima? Byly vážně úžasné! Hluboké, záhadné, a ta barva! Vypadaly, jako by ve svých hlubinách skrývaly mnohá tajemství, a pro Alex to byla výzva, které nemohla odolat. Byla přece majitelkou pátrací agentury, která si dovedla poradit i s těmi nejtěžšími případy!

Alex se do těch hloubek zatoužila ponořit, aby zjistila, co v nich vězí. A nejen to. Chtěla Maxi Kentalovi prohrábnout vlasy, jestli je má vážně tak hebké, jak vypadají, a přitisknout se na jeho pevný hrudník, kde by se cítila v bezpečí. Toužila přilepit své rty na jeho

a přimět ho, aby ukojil náhlou bolest, která jí pulzovala mezi stehny.

Bylo to podivné.

Alarmující.

A absolutně nepřípustné.

Muž, který před ní stál, byl klíčovým subjektem jejího několikaměsíčního pátrání. Mohl by pro ni mít klíčové informace. Jakkoliv jí připadal atraktivní, Alex si nemohla dovolit žádné rozptylování. Musela se soustředit na práci. Nakonec, sex měla naposledy kdy… před rokem? Nebo před rokem a půl? To přece není tak dlouhá doba, nebo ano?

Alex se zhrozila. Proč proboha hned myslí na sex? Konečně se jí podařilo odtrhnout pohled od záhadných modrých očí, které v jejím nitru rozněcovaly nevítaný žár. Napřímila se, postoupila k návštěvníkovi blíž a napřáhla k němu ruku.

„Alex Osborneová," pronesla křepce.

Hezoun se na ni krátce usmál a nabízenou ruku přijal. „Max Kentala," řekl hlubokým hlasem se slabým americkým přízvukem. Alex podrážděně zaznamenala, že jí na zádech opět naskočila husí kůže.

„Velmi mě těší, že vás poznávám, pane Kentalo."

„Říkejte mi Max."

„Alex," odtušila Alexandra a pustila Maxovu ruku. Měla tisíceré nutkání několikrát s ní zatřepat, aby z ní vytřásla elektrizující brnění. Samozřejmě to neudělala. Ještě by si Max pomyslel, že je nějaká divná. „Posaďte se."

„Díky."

Alex obešla stůl a elegantně se sesunula do křesla za ním. V duchu si gratulovala, jak je profesionální a jak se dovede výborně ovládat. Jakmile seděla, hned se cítila jistější.

„Hádám, že jste viděl to interview," poznamenala nevzrušeně, ačkoliv jí zběsile bušilo srdce a připadalo jí, jako by ji někdo kopl přímo pod žebra.

Max přikývl. „Ano. Hádáte správně."

„Kdy?"

„Včera."

A teď byl tady. Alex napadlo, že zřejmě nerad marní čas. Finn bude nadšený. „Předpokládám, že jste za mnou přišel, abych vám domluvila schůzku s bratry," pronesla s povzbudivým úsměvem.

„Už jsem se s nimi setkal," odtušil Max. „Právě od nich jdu."

Cože? V Alex zatrnulo. V interview přece Rico jasně říkal, že každý, kdo má nějakou informaci, se má spojit s *ní*! S Finnem si úzkostlivě střežili soukromí a Alex bylo jasné, že jakmile dají interview na web, objeví se plno stop, které nepovedou absolutně nikam. Což se ukázalo jako správný předpoklad. Proč se tedy Max vydal přímo za bratry?

„Měl jste přijít nejdřív za mnou," napomenula ho, nespokojená s tím, že věci nemá zcela pod kontrolou. „Takové byly instrukce."

„Jenže já se cizími instrukcemi neřídím," usmál se na ni Max nevinně. „Mám své vlastní."

Alex si podrážděně uvědomila, že ji jeho úsměv úplně okouzlil. Nedala se tím však zmást. Odhalit okolnosti narození a adopce trojčat byl *její* úkol. Finn jí dal hned na začátku volnou ruku. To *ona* určovala pravidla, a nikdo jiný. Jakkoliv byla ráda, že se Max objevil, nelíbilo se jí, že se jí vměšuje do pátrání. Vnímala to jako ohrožení svého podniku, který s takovou odhodlaností vybudovala. Má se ho snad vzdát jen kvůli tomu, že se Max rozhodl dělat věci po svém?

Vyhlížel sice jako učiněné neviňátko, avšak Alex podle umíněného výrazu i odhodlání, které mu vyzařovalo z očí, věděla, že takový vůbec není. Viděla na něm, že ho není radno podceňovat. Opustila jisté místo policistky proto, aby založila soukromou detektivní kancelář. Nebála se riskovat a dřela, jen aby uspěla. Došla hodně daleko, ale mohla jít ještě dál.

Tvrdě pracovala na uskutečnění svých snů. To ji pohánělo vpřed. Kdysi byla zmatenou a zakomplexovanou teenagerkou, nyní úspěšnou a soběstačnou mladou ženou. Alex se nemínila nechat o svůj úspěch nikým připravit. Kdyby přišla o svůj podnik, nejspíš by musela znovu vstoupit do policejních řad, kde by se nevyhnutelně občas setkávala se svým bývalým, a to v žádném případě nechtěla.

Bylo nezbytné, aby získala Finnovo doporučení, a ještě víc potřebovala jeho peníze. To *ona* musela nalézt odpovědi na Finnovy otázky, nikoli ten muž naproti ní. Max si dovolil vstoupit do jejích výsostných vod, a to se jí vůbec nezamlouvalo.

„Proč jste přišel, Maxi? Co ode mě chcete?" vyptávala se.

Max se pohodlně rozvaloval na židli a usmíval se. Jedna, dvě věci ho napadly.

Možná by té mladé ženě mohl říct, aby ještě jednou zopakovala svým hlubokým zastřeným hlasem jeho jméno. Možná by mu ho mohla zašeptat přímo do ucha, zatímco by jí rozepínal a posléze svlékal hedvábnou halenku. Pak by si mohla stáhnout upnutou sukni, vyskočit na stůl, rozpustit tmavé lesklé vlasy a milostným úsměvem ho přivábit k sobě. To byla Maxova fantazie, i když ho úhledné profesionálky nikdy nepřitahovaly.

Byl však nucený připustit, že ta dívka před ním je okouzlující. Pod ofinou na něj zíraly velké modré oči s dlouhými hustými řasami. Její tvář se vyznačovala vysokými lícními kostmi a plnými rty, z nichž nedokázal spustit zrak. Strašně rád by okusil, jak chutnají.

Upoutala ho hned, jakmile se obrátil od okna. Ihned se mu zrychlil dech a ve svalech cítil neobvyklé napětí. Zdálo se mu, jako by krev z celého těla pospíchala do slabin. Nevzpomínal si, že by v něm kdy nějaká žena vyvolala takovou reakci.

Běželo mu hlavou, že na tom stejně nezáleží.

Jakkoliv ho uchvacovaly její čiré modré oči a štíhlé křivky, on tu přece nebyl na žádném dostaveníčku. Leda by se ocitl v nějaké jiné vesmírné dimenzi, v níž by Alex Osborneová odhodila veškeré zábrany a udělala přesně to, co si představoval.

Max za ní však přišel kvůli úplně něčemu jinému.

Ještě před patnácti hodinami si myslel, že jeho jediná rodina je toxická matka, žijící v New Yorku se čtvrtým manželem, a zbabělý otec, který se po rozvodu odmítl se synem stýkat, přestěhoval se do Los Angeles a tam po sedmi letech zemřel na infarkt.

Pro Maxe byl až do čtrnácti let život v rodinném kruhu peklem. Cokoliv udělal, všechno bylo špatně. Pokud s čímkoliv nebyli rodiče spokojení, hodiny s ním nemluvili. Vyrůstal v atmosféře neustálých obav, bez lásky, bez respektu. Neustále se jim snažil zavděčit, ale bezvýsledně. Vždycky selhal. Max vyrůstal s pocitem, že není dost dobrý. Drtil ho pocit viny, že se dostatečně nesnaží, a že právě proto jsou rodiče nespokojení. Všechno se ještě zhoršilo, když se od nich po rozvodu otec odstěhoval a Max zůstal pouze s matkou.

Max se musel vyrovnat s tím, že se na něj otec vykašlal, a ještě se naučit, jak vycházet se sobeckou, sebestřednou a neustálou pozornost vyžadující osobou, o níž byl až donedávna přesvědčený, že je jeho matkou.

Pak zhlédl interview dvou mužů, kteří až na malé rozdíly vypadali přesně jako on, a jeho dosavadní představy o rodině se rozplynuly jako pára nad hrncem.

Byl tehdy v pracovně ve svém domě v Karibiku. Jeho asistentka mu přeposlala video s žádostí, aby se na ně okamžitě podíval. Max byl odborníkem na internetovou bezpečnost. K jeho klientům patřily jak korporátní společnosti, tak vlády rozličných zemí. Jako takový nikdy na nic automaticky neklikal,

a bylo přitom jedno, kdo mu zprávu s odkazem přeposlal. Byl velmi obezřetný. Audrey však trvala na tom, že je to bezpečné, a tak se Max na video nakonec podíval.

Šokovaně sledoval dvacetiminutový záznam, v němž spolu rozmlouvali Finn Calvert a Rico Rossi. Pustil si ho třikrát, a pokaždé, když se video blížilo k části, kde se Rico dívá přímo do kamery a vyzývá zbývajícího sourozence, aby se ozval, zastavil ho. Hleděl do očí, které vypadaly úplně jako jeho, a byl z toho celý pryč. Točila se mu hlava a v plicích najednou neměl žádný vzduch. Ničemu nerozuměl. Byl ohromený a zmatený. Uvědomil si, že se nejdřív musí především uklidnit, což se mu podařilo. Pak začal jednat.

S nechutí krátce zavolal matce, aby se ujistil, že byl skutečně adoptovaný. Matka mu potvrdila, že si ho zhruba před třiceti lety přivezli z argentinského sirotčince. Poté se úporně snažila převést řeč na sebe, ale Max ji už znal, takže včas zavěsil, aby neřekl něco, čeho by později mohl litovat. Pak se nabourал do systémů, z nichž mohl získat informace o pravděpodobných bratrech.

Kromě jiného zjistil, že s Finnem a Rikem sdílí stejné datum narození a že se oba právě nacházejí v Londýně. Nemeškal a zabukoval si nejbližší let. Jakmile přistál, poslal jim zprávu, kde se bude nacházet a v kolik, aby se případně mohli všichni tři setkat.

O dvě hodiny později už trojice bratrů seděla v baru Finnova vlajkového hotelu v centrálním Londýně. Kávu následně vyměnili za značkové šampaňské, aby společně oslavili, že se konečně našli. Otázky jen pršely, odpovědi také, jak se bratři snažili nacpat víc jak třicet let do několika dopoledních hodin.

„Na ztracené bratry," pronesl Finn s úsměvem, který by mohl stejně tak dobře být třeba Maxův nebo Rikův, a zvedl sklenku.

„*Saluti*," odtušil Rico a udělal totéž.

„Na zdraví," přidal se Max. Přiťukl si s bratry a hodil do sebe polovinu sklenky. Bublinky ho příjemně zašimraly v krku. Konečně našel odpovědi na to, proč se vůbec nepodobal ani jednomu z rodičů, proč si pořád připadal jako cizinec i proč se jim ničím nemohl zavděčit. Pochopil také, proč o něj otec po rozvodu neusiloval a proč ho neustále přepadal pocit, že je někde úplně jinde, než by měl být.

Tohle byli lidé, k nimž patřil… To věděl hned, jakmile se s bratry setkal. Stejně jako on měli mírnou alergii na mléko, nadání na čísla i pár střetů se zákonem. Zdálo se mu, jako by se znali odjakživa, přitom se viděli poprvé. Už za půl hodiny s nimi cítil větší souznění než se svými rodiči za celý život.

„Nemáš ponětí, proč jsme skončili v argentinském sirotčinci nebo proč nás rozdělili?" zeptal se ho Finn.

„Ne," odtušil Max a zachmuřil se.

„Já taky ne," ozval se Rico.

„Alex se nemůže pohnout z místa," konstatoval Finn.

Max zvedl tázavě obočí. „Alex?"

„Alex Osborneová," vysvětloval Finn. „Soukromá vyšetřovatelka, kterou jsem najal. V poslední době neudělala v pátrání žádný pokrok, což je šíleně frustrující, ale na druhé straně se nemá čeho chytit."

„Co kdybych se na to mrknul já?"

„A mohl bys?"

„Ovšem," odtušil Max.

Právě mu skončila jedna smlouva a další byla podepsaná až od příštího měsíce. Měl tedy čas. K tomu měl i potřebné zdroje. A ze všeho nejvíc chtěl všemu přijít na kloub. Zjištění, že je adoptovaný, mu převrátilo život naruby. Sice získal odpovědi na mnohé otázky, jenže se vynořily další. Kdo vlastně je? Odkud pochází? A proč skončil ve Spojených státech? „Mám rozsáhlou datovou síť a navíc vím, kam se podívat."